

Adventi figyelmeztetések

Időpont: 1956. december 9. Advent 2. vasárnapja

Alapige: Róm 15,4-13

Mert amelyek régen megíratlak, a mi tanulságunkra irattak meg: hogy békességes tűrés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen. A békességes tűrésnek és vigasztalásnak Istene pedig adja néktek, hogy ugyanazon indulat legyen bennetek egymás iránt Krisztus Jézus szerint: Hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek az Istent és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját. Azért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.

Mondom pedig, hogy Jézus Krisztus szolgálja lett a körülmetélkedésnek az Isten igazságáért, hogy megerősítse az atyák ígéreteit; A pogányok pedig irgalmasságáért dicsőítik Istent, amint meg van írva: Annakokáért vallást teszek rólad a pogányok között, és dicséretet éneklek a te nevednek. És ismét azt mondja: Örüljétek pogányok az ő népével együtt. És ismét: Dicsérvétek az Urat minden pogányok, és magasztaljátok őt minden népek.

És viszont Ésaías így szól: Lészen a Jessének gyökere, és aki felkel, hogy uralkodjék a pogányokon; ő benne reménykednek a pogányok. A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővüljétek a reménységben a Szent Lélek ereje által.

A mai ige nem jellegzetesen adventi ige, csupa figyelmeztetés, de mikor adventben olvassuk, akkor figyelmeztetései egyszerre adventi figyelmeztetésekké válnak. Ezek a figyelmeztetések ugyanis a keresztyény gyülekezet evilági életére tartoznak. Arra az életre, amely Krisztusnak e földről való eltávoztása és e földre való visszatérése között van. Ez az idő lényegében advent. Áldozó csütörtök óta Krisztus népe visszavárja urát, tehát adventben él.

Milyen figyelmeztetéseket ad nekünk az apostol erre a tágabb értelemben vett adventi időszakra?

1. Ez az idő az ígérez való ragaszkodás ideje.

A mai napra kirendelt szakasz sok bibliai idézetet tartalmaz. A szakasz első verse rámutat az előző vers egy zsoltár-idézetére. A szakasz vége pedig négy bibliai idézetet tartalmaz. Már maga ez az egyszerű számszerű tény mutatja azt, hogy a mennybemeneteltől a Krisztus visszajöveteléig terjedő idő az ige ideje.

Az ige ideje Isten számára is. A mennybemenetellel megszűnt az élő kinyilatkoztatás, az élő ige. Ettől kezdve az írott ige az, amin keresztül Isten Szent Lelke munkálkodik. Ez az írott ige nem holt betű. Ez is élő ige. Isten Szent Lelke teszi számunkra élővé és maivá a betűkbe rögzített régi ígét. Azoknak, akik azt gondolják, hogy Isten korlátozása az, ha azt mondjuk, hogy Szent Lelke az ígérez van kötve és csak azon keresztül munkálkodik, csak azt tudjuk mondani, hogy Istennek az ígérez való ragaszkodása nem szegényíti meg a kijelentést, csupán mederbe tereli annak gazdagságát.

Ez az idő azonban nemcsak Isten számára, hanem az ember számára is az ígérezhez való ragaszkodás ideje. „Amelyek régen megíratlak, a mi tanulságunkra irattak meg.” /4.v./ Aki tehát megveti az ígét, az tanulatlan marad. Sötétben botorkál, mint az az ember, akinek nincs mécsese, mert megvetette az ígét, amit Isten lábainak szövétnekéül és ösvényeink világosságául rendelt. Becsüld meg tehát az ígét, amit Isten neked is drága ajándékként kínál a Krisztus visszavárásáig tartó nagy adventre!

2. Ez az idő a türelem ideje is.

Az apostol két vonatkozásban beszél az ígében a békességes tűrésről. Az egyik az ember békességes türele /4b.v./, a másik az Isten békességes türele /5.v./. Mindkét vonatkozásban a türelem ideje ez a nagy advent.

A türelem ideje Isten számára, mert Isten vár a pogányok megtérésére. Irgalmassága miatt tolja ki az ítélet idejét. Ezért dicsőítik Istent a pogányok irgalmasságáért. /9.v./. Ha nem volna türelmes, már régen érkezett volna az utolsó ítélet ideje. 2Péter 3,9 is így látja, mikor erről a kérdéstről beszél: „*Hol van az Ő eljövételének ígérete*”, hogy „*nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják, hanem hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek.*”

Ez a nagy advent az ember számára is a békességes tűrés ideje. Mikor Urunk visszajön, s vele Isten országa, addig sok nyomorúságon kell keresztül mennie Isten népének. Személyesen is, meg Isten ügye szempontjából is. A történelemnek azokat az eseményeit, amelyek vagy Isten ügyét hátráltatják, vagy Isten gyermekeit nyomorgatják, s ezek bizony sokan vannak, Isten gyermekeinek békességes tűréssel kell elhordozni. Ezért mondja az apostol: „*Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak, mert meg van írva: enyém a bosszúállás, én megfizetek, azt mondja az Úr*” (Róma 12,19). Ha Isten ebben a hosszú adventben el tudja tűrni békességgel a gonoszt, s várni tud addig, míg betelik a mérték, hogyne kellene békességes tűréssel hordozni mindazt, ami nehéz ebben az életben!

3. Az az idő, mely Krisztus e földről való eltávozása és odaváló visszajövele között van, a reménység ideje is.

Az apostol ezt írja: „*Békességes tűrés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen.*” /4.v./ Az utolsó vers pedig így szól: „*A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővölködjete a reménységben a Szent Lélek ereje által.*” /13.v./ Az apostol tehát a reménységről is két vonatkozásban beszél. Beszél Isten reménységéről és beszél az ember reménységéről.

Jézusnak e földről való távozása és ide való visszajövele közötti idő Isten számára is a reménység ideje. Amíg reménysége van a pogányok megtéréséhez, addig nem jön el a vég. Mihelyt elfogy ez a reménysége, bekövetkezik az ítélet.

Az ember számára is a reménység ideje ez a hosszú advent. Még pedig egészen csodálatos reménységé. Ez a reménység isteni, tehát nem emberi, nem a bajba jutott ember szalmaszálba kapaszkodása. Ez a reménység bővölködő. Olyan, mint a bővizű patak, mely nem függvénye az időjárás szárazságának. Nem az eső biztosítja folyását, hanem a mélyből fakadó forrás. Ez a reménység épp ezért vigasztalás is. /4.v./ Nemcsak ezt tudja mondani: Jó lesz minden!, hanem ezt is: Jól van minden! Ezért jár együtt ezzel a reménységgel a békesség /13.v./, sőt az öröm is. Olyan biztos abban, amit remél, hogy már előre tud örülni neki, s előre meg tudja köszönni Istennek. Így lesz ez a reménység a hívő életében erő, a Szent Lélek ereje. Nem a gyenge ember áltató délibábja, hanem az erejét meghaladó feladatok előtt álló embernek az erős Istenbe való kapaszkodása.

Hogyan adja nekünk a reménység Istene ezt a csodálatos reménységet? Ebben az adventi időben csak egyre mutatok rá: Jézus Krisztus visszavárása által. Tudjuk, hogy a történelem e felé megy, s a történelem felé ez jön. Lehet, hogy sok minden eltakarja előlünk ezt aényt, de a hívő számára ez mégis tény. Ugy vagyunk, mint a tanítványok, mikor a viharzó tengeren hullámok taraján feléjük jött Jézus. Jaj nekünk, ha szemünk megakad a tornyosuló hullámhegyeken, beleszédül a vihar kavarta mélységekbe, elveszíti fejét a dióhéjként táncoló sajkában és nem látja meg, hogy mindezek fölött s mindezekén keresztül jön felénk az ég, föld,

vihar s tenger Ura! Aki ellenben a visszavárt s felénk jövő Krisztus felé megy, annak van bátorsága még a csónakból is kilépni, s járni hullámok taraján is. Van-e nekem ilyen reménységem?

4. Az az idő, ami Jézus Krisztus eltávozása és visszajövele között van, a szeretet ideje is.

Az apostol így szól: *„Ugyanazon indulat legyen bennetek egymás iránt Krisztus Jézus szerint, hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek az Istent és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját. Ezért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.” /5b-7.v./*

Ez a hosszú advent Isten számára is a szeretet ideje. Az, hogy igéjében kijelenti magát nekünk, hogy türelemmel és reménységgel vár megtérésünkre, már maga is a szeretet jele. Pál azonban még egy dologra hívja fel a figyelmet: Isten Krisztus által befogad minket. Nemcsak elfogad, hanem befogad. Nemcsak elfogadja bűnbánatunkat, dacára annak, hogy későbbi életünkkel sokszor meghazudtoltuk bűnbánatunk komolyságát, nemcsak elfogadja hitünket dacára annak, hogy olyan ingadozó sokszor, mint a változó hold, nemcsak elfogadja fogadkozásunkat dacára annak, hogy már sokszor volt kénytelen megtapasztalni, mennyire nem lehet számítani ígéreteinkre..., hanem befogad. Befogad úgy, mint a tékozló fiút befogadta az Atya s visszahelyezte fiúi méltóságába.

Aki szeretetet kap, attól joggal lehet megkövetelni azt, hogy adjon is szeretetet. Ezért kell, hogy ez a hosszú advent az ember számára is a szeretet ideje legyen. Az apostol épp a környező igékben beszél arról a sok válaszfalról, ami a keresztyéneket egymástól elválasztja. Az egyik zsidóból lett keresztyén, a másik pogány volt azelőtt. Az egyik erős a hitében, a másik gyenge. Az egyik kínosan vigyáz a régi törvény betartására, a másik boldogan él a Krisztus által szerzett szabadsággal. Arra figyelmeztet, hogy emberi kicsinységek fölötti civakodás helyett mi is fogadjuk be egymást. Ne csupán szenvedjük el egymást, hanem fogadjuk be Krisztustól tanult szeretettel! Tudjunk egyek lenni Isten dicsőítésében s abban a vágyban, hogy életünk szolgáljon az Ő dicsőségére. Ma is nagyon ránk fér ez a tanítás.

5. Az az idő, ami Jézus Krisztus eltávozása és visszajövele között van, a misszió ideje.

Zsidókról és pogányokról beszél az apostol. Zsidókról, akiknek szolgája lett Jézus Krisztus /8.v./ és pogányokról, akiknek Ő a reménységük. /12.v./ Ebbe a két csoportba sorolta bele az akkori világ a világ minden népét. Másutt is mondja az apostol, hogy Isten *„azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és az igazság ismeretére eljusson.”* (1Tim 2,4). Ezért a misszió ideje ez az idő Isten számára. Isten azonban ezt a missziót emberek által akarja elvégeztetni, mégpedig addig, amíg vissza nem jön Fia. Ha majd üt az utolsó ítélet órája, akkor már sem téríteni, sem megtéríteni többé nem lehet. A misszió egyetlen lehetősége a világtörténelmi viszonylatban vett advent ideje. Erre használod-e fel?

Az időt lehet agyoncsapni, s lehet áldottan felhasználni. Minden idő kárba veszett, amit nem arra használtunk fel, amire rendelte Isten. Ne vedd hiába advent idejét!

Ámen